

Per MartaF el dj., 13/10/2022 - 09:00

La Carta és un documental sobre l'encíclica *Laudato Si'* que es va presentar el 4 d'octubre passat al Vaticà, coincidint amb la festa de sant Francesc d'Assís i la cloenda del «Temps de la Creació». Però no és només una pel·lícula sobre l'encíclica del Papa Francesc; és un crit d'alerta a la humanitat que projecta i amplifica la veu crítica de nombroses persones i comunitats que lluiten contra el canvi climàtic. I els protagonistes que hi apareixen són tan diversos –des d'activistes, científics, líders indígenes o refugiats climàtics– perquè la crisi ecològica és mundial i no hi ha cap racó del nostre planeta que n'estigui exclòs. N'heu vist el tràiler? <https://youtu.be/l3EBHebH17Y>

Però no us quedeu amb la idea que és un vídeo més; un d'aquests tan bonics que ens expliquen quelcom que acabarem esborrant fàcilment de la memòria. Aquest no, perquè el clam de la Terra parla tots els idiomes, també el teu. I hem arribat fins aquí, precisament, perquè hem deixat de venerar i de lloar la Casa Comuna com la mare universal que, malgrat tota la destrucció i la incomprensió, sempre ens perdona com en la paràbola del fill pròdig. La Terra també té manaments i nosaltres els hem desobeït tots. Però també hem oblidat que som àtoms de Déu i, atemptant contra la natura, hem profanat la nostra llar com si fóssim mercenaris de la vanitat i de la inconsciència. De fet, la humanitat sempre ha viscut en tensió per aconseguir arribar més lluny, excel·lir i guanyar; però aquesta cursa desenfrenada ens ha dut a un escenari d'emergència climàtica, només perquè hem desitjat més del que la Terra ens podia donar.

L'esperança no és un concepte abstracte ni cap utopia; ets tu, soc jo, som tots, som totes. Per això necessitem recordar, avui i sempre, les paraules de sant Pau: «La nostra carta sou vosaltres: la portem escrita en els nostres cors, i tothom la pot conèixer i la pot llegir» (2Co 3,2). Perquè la salvació comença dins teu. Tal com resava Angelus Silesius, un místic alemany, «Home, si de primer el paradís no és en tu, creu-me que, certament, mai no hi entraràs».

Així que tu també ets la carta i duus el paradís a l'ànima, però massa sovint ens en descuidem. Podem viure'n tota la vida al marge o fer un pas endavant i convertir-nos en fermes defensors de la nostra causa perquè, com podem demanar als governs que prenguin mesures urgents si nosaltres no som els primers a començar?